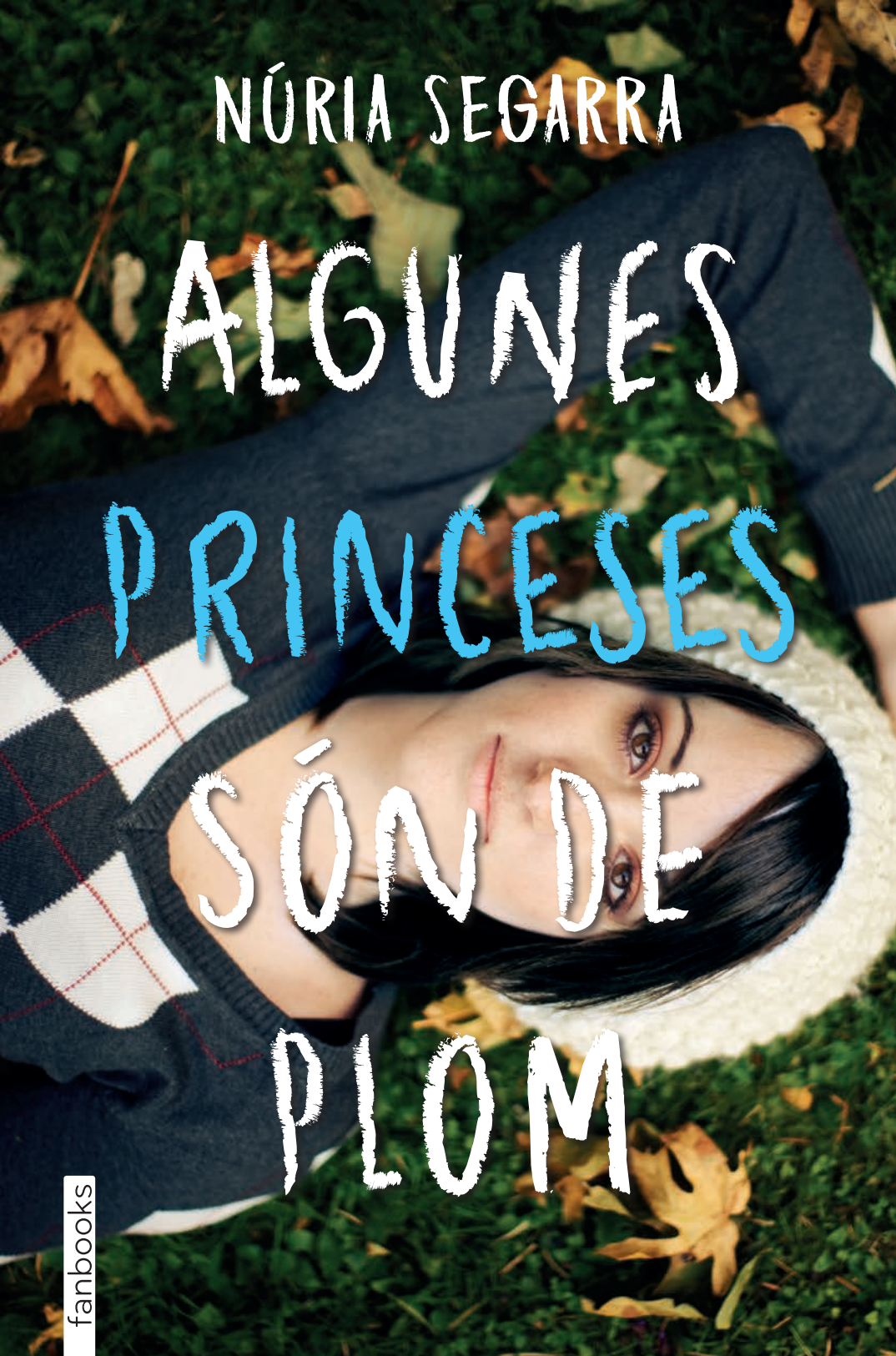

A young woman with dark hair and a white headband is lying on her back on a grassy area with scattered autumn leaves. She is wearing a dark blue sweater with a white and red checkered pattern on the sleeves. The text is overlaid on the image.

NÚRIA SEGARRA

ALGUNES
PRINCESES
SÓN DE
PLOM

ALGUNES PRINCESES SÓN DE PLOM

Núria Segarra Rodríguez

Fanbooks

© del text: 2016, Núria Segarra Rodríguez
© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: març del 2017

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext, S.L.
ISBN: 978-84-16716-20-3
Dipòsit legal: B. 2.630-2017
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El meu últim PET, primera part

7 de setembre de 2014

Les desgràcies no arriben mai els dies que plou i tot és gris. Els agrada presentar-se d'incògnit, quan fa sol i el cel és tan blau blau com si l'hagués pintat un nen amb un Plastidecor. Però no és normal que als dimonis els agradi sortir amb el sol i la claror? Al cap i a la fi, a l'infern s'hi està a més de quaranta graus i hi ha calderes. O, almenys, això han escrit les persones que l'han visitat. M'hauria agradat no haver-ne sigut una, però suposo que aquestes coses no es poden triar. Passen i punt. Però, per què a mi?

Per què a mi i no als estafadors, assassins, violadors, dictadors, executius de Wall Street o polítics corruptes? Per què a mi i no a un senyor de vuitanta anys? Que ja ha viscut vuitanta anys, hòstia!

Tinc càncer. I sóc jove.

També tinc molts altres problemes.

Però el pitjor és que tinc càncer. I massa joventut.

I potser tot el que m'està passant és perquè sóc una princesa. Sense títol nobiliari, però princesa, en el fons. Sóc dèbil i poca cosa. El que no havia volgut ser mai. Però algú és realment qui voldria?

Si fa un any una endevina d'aquestes que llegeixen la mà m'hagués dit que un dia seria aquí, fent teologia, tancada rere una porta metàl·lica amb el cartell de radioactivitat encastat, hauria esclafit a riure. Déu i jo hem tingut des de sempre una relació... complicada. *La vida te da sorpresas, sorpresas te da la vida*. Vuit mesos de tortura m'han dut on sóc en aquest moment. Durant aquest temps he arribat a la conclusió que estar en tractament és com fer cua per pujar a la muntanya russa estrella d'un parc d'atraccions. Et col·loques darrere dels turistes de torn i avances a poc a poc, a cegues, seguint com una ovella un camí traçat per unes barres de color verd. No veus mai l'objecte dels teus desitjos, però saps que és allà, al final. El perceps, perquè sents els crits d'alegria i el xerric de les rodes de les vagonetes en agafar els revolts. Són uns crits que vols cridar, uns revolts que agafaries amb els ulls tancats. Per això aguantant el que calgui i com calgui.

Però avui ja no estic a quínmio.

Avui espero el meu PET. El meu últim PET.

Avui espero començar a sentir el soroll metàl·lic de les rodes en girar. I, si pot ser, algun crit d'alegria.

—Cinc minuts més i et posem el contrast, princeseta!

La vida passa en cinc minuts i la que em vol contrastar és l'Àngels, la infermera, que ha viscut sempre sota terra. És el conill d'*Alícia en terra de meravelles*. És el cervell controlador dolent de les tortugues Ninja. És la fada grassa de

la Ventafochs. És la mestressa del monstre. Jo l'he batejada: «la reina PET».

PET... De vegades les coses més importants tenen els noms més lletjos. «Pet» vol dir pudor, flatulència, grup de rock i és el nom poc seriós d'una màquina que detecta tumors. En realitat, els físics anglosaxons —crec— que la van inventar la van anomenar *Positron Emission Tomography*. Massa difícil i llarg, potser. I no tan terrible comparat amb TAC —tac tac, qui hi ha?— o UE —*por mis huevos*—. Si més no, es refereix a un procés natural del cos humà.

En fi, deixant la nomenclatura de banda, el que és rellevant és que aquestes ments científiques brillants van crear un artefacte senzillament complex. Senzill, perquè funciona amb sucre, com el que ens posem al iogurt. Complex, perquè te l'injecten a les venes i provoca que les cèl·lules cancerígenes, en emborratxar-se de dolçor, entrin en una mena de coma etílic que les converteix en petites llumetes fosforescents fàcils de fotografiar. Per aquest motiu, la màquina és actualment l'eina més important per al diagnòstic i el seguiment de la majoria de càncers. És lenta, però. Tot i tractar-se d'una tecnologia avançada, el sucre no deixa de ser sucre i triga dues hores a fer efecte. Dins del reactor, només t'hi estàs entre cinc i deu minuts. En total perdràs més de tres hores de vida rere el cartell de radioactivitat. I no te les tornen a la recepció quan surts, amb la targeta sanitària.

És la tercera vegada que m'hi fan entrar. I espero que sigui l'última.

Estic dels nervis. Per fi sabré si tant de sofriment ha valgut la pena. La llitera és dura i em rasca l'esquena. L'olor d'examen em fa venir ganes de vomitar. Com que

no hi ha finestres miro al sostre tota l'estona. L'home de l'habitació del costat estossega. El sento moure els peus avorrit. Tot està segellat tan a pressió que em sento com si fos un ratolí tancat en una capsa de sabates. En fi, noia afortunada, agafa-t'ho de cinc en cinc, que cinc, més cinc, més cinc, sumen moltes hores.

L'Àngels torna a aparèixer carregada amb un nòrdic blanc que ha conegut moltes altres princeses. També porta tota la parafernàlia per punxar-me. Tanco els ulls. Una altra via no, sisplau.

—No m'ho pots posar pel PIC? —demano fent-li uns ulls de gatet.

—No, maca, aquí, per PROTOCOL, no toquem les vies fixes de llarga durada.

Odio, odio els protocols. Però hi pensaré en un altre moment.

—*Sisplis*, Àngels, mira'm el braç! Deixa'm ser feliç ara que porto la canonada fixa i ja he oblidat les vint-i-quatre punxades anteriors.

—No pot ser, maca.

—*Sisplis*, *sisplis*... Mira, és que tinc un dubte existencial: ja no sé si el contrast m'entrarà. —M'ignora, però jo no em rendixo—. T'ho dic seriosament, em sorprèn que encara tingui sang a les venes, mira els senyals... —Li ensenyo el braç. Però ella arruga el front i es col·loca bé un rincol blanc.

—Sí, nena, sembles Jesucrist —em contesta rient.

—Sóc com Jesucrist. Ja no tinc sang a les venes. Ara hi tinc, no sé com dir-ho, potser... ambrosia, com els déus antics.

—Ambrosia és el que menjaven, maca. Com es nota

que ets de la generació de l'ESO. El teu problema no és l'ícor, la sang dels déus; el teu problema és que tens la sang blava, per això costa punxar-te. Ets una princesa, de fet.

—Sisplau, una altra via no, t'ho demano... —Li he tocat la fibra. Gira la cara.

—Em sap greu, però no t'ho puc estalviar —em diu amb veu melosa—. Mira, farem una cosa, una tècnica. Tu et concentres molt bé i, mentre jo et clavo l'agulla, penses en una altra cosa, en una cosa alegre, brillant, ja ho sé, en coses del color de la teva sang, com ara... nois! En prínceps blaus!

—Vols que somni desperta?

—Sí.

—Com la Bella Dorment?

—Exactament. Però crec que aquesta ho feia adormida. —M'agafa el braç i em col·loca una goma per tallar la circulació—. No sentiràs res i les dues hores et passaran volant. T'ho juro.

Agafa la via i es disposa a clavar-me l'agulla, però la freno:

—Només una cosa, abans de començar. —Desvio la mirada cap al sèrum penjat d'uns ferros oberts com flors—. No m'agraden els prínceps blaus.

—Ah, no? I de quin color t'agraden?

Mentre parla em clava l'agulla que travessa en un segon la pell i troba la vena. Però jo ja no sento res. Tot trontolla. L'Àngels desapareix. La llitera desapareix. Els ferros com flors desapareixen. Ara tot és fum, fum i dos ulls que em miren. Només a mi.

Verds.

10 de juliol de 2010

La primera vegada que el vaig veure va ser a l'estiu, mentre parlava amb un amic comú, repenjat a la barra d'un bar de copes. Jo el mirava de reüll, a través dels cabells rossos de la Lat, la meva amiga. Ell anava impecable: texans, samarreta negra de màniga curta i unes vambes Lacoste tan blanques i brillants que les hauria pogut tornar d'amagat a la botiga i ningú se n'hauria adonat.

A mi aquell dia em venia de gust ser una mica *hippy chic* i m'havia posat una faldilla taronja, llarga fins als peus, una samarreta blanca i un collaret blau de boletes que imitava el corall marí. No queda gaire bé que ho digui jo, però amb els cabells castanys deixats anar, fent ondes amb l'aparença d'ones surfères de platja, semblava talment una sirena. O això em pensava jo fins que vaig sentir una presència càlida que em xiuxiuejava cridant a cau d'orella:

—Tu ets la princesa.

Ostres. Si ja m'ho deia la meva mare, és que nena no saps concentrar-te i per això sempre em suspens les matemàtiques. Però aquest moviment no me l'esperava.

Em vaig quedar quieta. No m'atrevia a girar la cara i mirar-lo de front. No sabia com ni quan havia aconseguit apropar-se a mi. Sentia el seu nas potent i la seva veu a la italiana ressonant-me contra el cervell. S'havia d'ajupir una mica per parlar-me, per la diferència d'alçada i per poder comunicar-se a través d'aquella música horrible. Em rascava, amb la barba d'un parell de dies. No havia pogut veure-li bé la cara abans, mentre l'observava de reüll. Tampoc l'hi podia veure ara, en aquella posició. Només podia ensumar-lo. Feia una olor forta, estrident. I molt sexi.

I, pel que es veia, el Pere l'havia informat bé. La meva fama em precedia. Als pobles, quan et posen un sobrenom, és impossible treure-te'l de sobre.

—I tu ets el Tupès, l'amic del Pere. —Jo també havia fet els deures.

—Ho era, als setze anys, quan tenia més cabell. Però suposo que als pobles, quan et posen un sobrenom, és impossible treure-te'l de sobre.

Vaig riure. Me'l vaig imaginar als setze, ple de grans, amb ferros a les dents i els cabells pentinats com el vampir de *Crepuscle*. Quin contrast. Ara portava els cabells castany clar, curts, amb dos espais oberts arran del front, que amenaçaven de convertir-se en entrades.

—A mi no m'agraden les princeses —vaig avançar-me jo, intentant d'evitar que em considerés una cursi.

—Per què no? Tots els prínceps busquen la seva.
—Això era bo saber-ho.

—Tampoc m'agraden els prínceps.

—Doncs mala sort.

Va fer una passa enrere, i em va mirar per primera vegada als ulls. I pensar que amb tanta observació d'incògnit no m'hi havia ni fixat. Quins ulls! Almenys tres tonalitats verdoses diferents es barallaven per ocupar la major part dels iris. Els blaus, un de clar i un altre de més fosc, quedaven relegats a segona fila. Una línia grisa, dues taquetes grogues i una de marró acabaven d'arrodonir l'efecte total. Era una mirada verda, trencadissa. Daliniana. Com la del poema de Lorca.

El món es va aturar durant uns instants i jo em vaig submergir dins les seves còrnies, nedant endins i més endins per l'aigua de la Costa Brava, fins que vaig topar amb les roques. No sabia què dir.

—Per què? —va ser l'únic que vaig poder balbucejar.

—Perquè acabes de conèixer el teu príncep blau —va respondre molt humil.

A mi ell em semblava moltes coses, però blau, el que se'n diu blau, doncs no. I l'hi vaig dir:

—No em sembles del tot blau. —Potser el problema era meu?

—I de quin color et semblo? —No li agradava gaire que li portessin la contrària.

—Verd.

—Verd. —Va parpellejar, com si li costés d'entendre el concepte—. Verd. Així que, segons tu, sóc un príncep... verd? —Semblava confós. Va alçar una cella, incrèdul.

—Sí —vaig asseverar.

Es va quedar uns segons pensatiu i llavors em va preguntar, com estressat:

—Això va amb segones?

A vegades se m'oblidava que era rara i que la majoria de la gent no parlava el meu idioma idiota. M'havia quedat sense paraules i vaig fugir corrents, esquivant borratxos i gent que ballava. Necessitava sortir fora. Necessitava aire.